

Sölch Ágoston

Kőbolond

Gyerekkoromban soha nem gyűjtöttem köveket. Nem engedték. Ne hozzam be azokat a piszkos vackokat, mondták. Már gimnazista voltam, amikor még mindig rejtegetnem kellett az első követet, amit Andrástól kaptam a Dunaparton. Majd ugyanott, de már a szakítás után addig rugdostam a parti sódert, míg fölfigyeltem egy nagyon gömbölyű nagyobbfajta kavicsra. Szerettem azután visszatérni oda, mindig kerestem az egyedi, különös formájú kavicsokat. Aztán jött egy másik András. A vőlegényem. Az eljegyzésre egy középhala ametiszt gyűrűt választottam, olvastam, hogy érzelmi kiegyensúlyozottságot ad. Ujjongtam, mikor megtudtam, hogy fiam lesz. Zalán. Sós követ jelenthet, ezt később tudtam meg. A szülés után két hónappal többször éreztem éles, szűrő fájdalmat. Kiderült, vesekő. A műtét után építkezni kezdtünk. Amikor kész lett a ház, a lábazatát terméskövekkel burkoltuk, bár ez a férjemnek nem annyira tetszett, de tudta, hogy kőbolond vagyok. Tudatosan gyűjtöttem tovább a köveket. Az átlátszó hegyikristályok, a fekete-fehér ónix mind lenyűgöztek. Különösen szerettem nézegetni a szabálytalan formájú zárványokat. Negyvenéves voltam, amikor a tragédia történt, a szüleim hozzánk jöttek az országúton, mikor az előttük haladó sittszállító teherautóról a szélvédőjükre zuhant egy hatalmas kő, azonnal szörnyethaltak. Hirtelen tudatosult bennem, hogy a köveket nemcsak én gyűjtöm, hanem ők is megtalálnak engem. A műkő nem az igazi, sokáig nézegettük a választékot, végül egy sötétszemcsés gránittömböt választottunk. Zalán éppen leérettségizett, amikor azon a nyáron hirtelen elkezdem köhögni. Orvos, kivizsgálások, tüdőszűrés és a legrosszabb diagnózis: tüdőrák. Soha nem dohányoztam. Kezelések, kemoterápia, még természetgyógyászhoz is fordultam. Tudtam, hogy a rákból ő sem fog kigyógyítani, de ilyenkor az van, hogy mindent meg kell próbálni. Hallottam, hogy a kemoterápia után a daganatos betegségekre bizonyos kövekből készült karkötőt javasolnak, ilyenek pl. az ametiszt, az ónix és a hegyikristály. Aláírátták velem, hogy „nem helyettesíti az orvosi kezelést”. Nem voltam naiv. Utolsó kívánságom az volt, hogy hamvaimat a Dunába szórják és ott ahol első Andrástól az első kavicsomat kaptam az első ártéri fára tegyenek ki rólam egy homályos fényképet az évszámmal: 1962-2007. Nemsokára úgyis utánam fújja a szél. Már nem nyomnak a kövek. Egyetlenegy nagy kő van már csak előttem. Várom, hogy elgurítsák.